

10 = - 3 P 25K

<i>Asman Emil</i> : Suita pro smyčcový kvartet*	Kčs 30.—
<i>Bartoš František</i> : Dechový kvintet (Kvintet smyččicím)	Kčs 25.—
<i>Bořkovec Pavel</i> : Kvintet pro flétnu, hoboj, klarinet, lesňtrch a fagot	Kčs 25.—
II. smyčcový kvartet-op. 7	Kčs 20.—
Nonet	Kčs 40.—
<i>Dvořák Antonín</i> : Smyčcový kvintet op. 1*	Kčs 45.—
Smyčcový kvartet op. 2	
Drobnosti op. 75 a*	Kčs 25.—
<i>Hába Karel</i> : II. smyčcový kvartet op. 5	Kčs 24.—
<i>Hanuš Jan</i> : Fantasie pro smyčcový kvartet	
<i>Hlobíl Emil</i> : Smyčcový kvintet op. 1	Kčs 36.—
II. smyčcový kvartet op. 15*	Kčs 36.—
<i>Holub Josef</i> : Smyčcový kvartet	Kčs 16.—
<i>Janáček Leoš</i> : I. smyčcový kvartet (Z podnětu L. N. Tolstého Kreutzerovy sonaty)*	Kčs 25.—
II. smyčcový kvartet (Listy důvěrné)*	
Mládí. Suita pro dechové nástroje*	
Šumařovo dítě. Symf. báseň pro orchestr na motiv básně Svat. Čecha	
<i>Jiráek K. B.</i> : I. smyčcový kvartet c moll op. 9*	Kčs 18.—
III. smyčcový kvartet op. 41	Kčs 40.—
<i>Krejčí Iša</i> : Trio pro hoboj, klarinet a fagot	
Divertimento (Kasace) pro flétnu, klarinet, trubku a fagot	Kčs 20.—
<i>Krejčí Miroslav</i> : Smyčcový kvintet op. 15	Kčs 36.—
II. smyčcový kvartet op. 7*	Kčs 20.—
<i>Křička Jaroslav</i> : II. smyčcový kvartet* op. 70	Kčs 40.—
<i>Kvapil Jaroslav</i> : IV. smyčcový kvartet	Kčs 36.—
<i>Ondříček František</i> : Smyčcový kvartet As dur op. 22*	Kčs 40.—
<i>Petrželka Vilém</i> : Fantasie pro smyčcový kvartet	Kčs 18.—
Štafeta. Cyklus písní s průvodem smyčcového kvarteta	Kčs 18.—
<i>Ptcha František</i> : Smyčcový kvartet cis moll op. 6*	Kčs 27.—
Suita pro smyčcový orchestr a gong op. 18	Kčs 27.—
<i>Smetana Bedřich</i> : Smyčcový kvartet „Z mého života“	Kčs 36.—
Druhý smyčcový kvartet	Kčs 25.—
Klavírní trio g moll op. 15	Kčs 36.—
Dvě ouvertury (Oldřich a Božena, Doktor Faust)	Kčs 25.—
<i>Štn Otakar</i> : II. smyčcový kvartet*	
<i>Vycpálek Ladislav</i> : Smyčcový kvartet C dur op. 3*	Kčs 27.—
<i>Zika Richard</i> : Smyčcový kvartet	

Ke skladbám * označeným byly vydány i hlasy.
Publikace, u nichž cena není uvedena, jsou v tisku.

11462.5
C-502

10

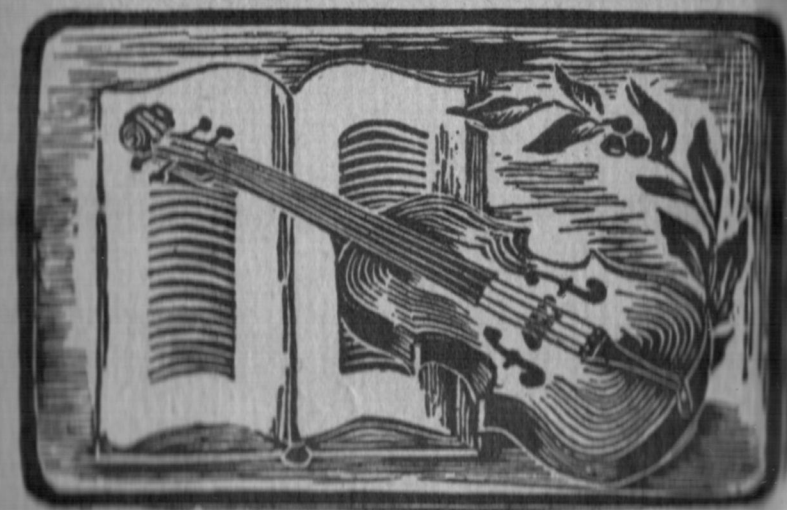
BEDŘICH SMETANA

B Сметана

SMYČCOVÝ KVARTET

„Z MÉHO ŽIVOTA“

„Из моего детства“

F

S B Í R K A K A P E S N Í C H P A R T I T U R

Svazek 10

B E D Ť I C H S M E T A N A

S M Y Č C O V Ý K V A R T E T E - M O L L
„ Z M É H O Ž I V O T A “

(1876)

V Y D Á V Á H U D E B N Í M A T I C E U M Ě L E C K É B E S E D Y V P R A Z E

BEDŘICH SMETANA

KVARTET „Z MÉHO ŽIVOTA“

pro dvoje housle, violu a violoncello

(1876)

PRAHA 1946 - HUDEBNÍ MATICE UMĚLECKÉ BESEDY (911)

I. ALLEGRO VIVO APPASSIONATO - IB. ALLEGRO MODERATO
A LA POLKA - III. LARGO SOSTENUTO - IV. VIVACE

Trvá 30 minut

B. N. o. 1000000*

Kvartet „Z mého života“ jest první částí Smetanovy intimní zpovědi životní, vyslovené dvěma komorními skladbami pro smyčcový čtyřhlas. Svě myšlenky o formě a obsahu prvního kvartetu, v němž vylíčil hudbou hlavní citové události svého života až po dobu úplného ohluchnutí, naznačil Smetana dodatečně v několika dopisech (hlavně příteli J. Srbovi-Debrnovu 12. IV. 1878, nakladateli Fr. A. Urbánkovi 21. VII. 1879 a koncertnímu mistru Ot. Kopecckému v Hamburku 19. XI. 1880) a možno jeho údaje o tom shrnouti takto:

„Co se týče stylu mého quartetta, přenechávám úsudek o tom milerád jiným a nehněvám se naprosto, jestliže se tento styl nelíbí, neb se proti všemu zvyku dosavadního stylu quartetního staví! Neměl jsem úmyslu napsati nějaké quartetto dle receptu a dle usu forem obvyklých, v kterých jsem se již co mladý učeň hudební theorie napracoval dosti, aby mně byl úplně znám a mohl jím vládnouti. U mne se forma každé komposice dá sama sebou *dle předmětu*. A tak si toto quartetto udělalo formu, jakou má, samo. Chtěl jsem totiž vyobrazit v tónech běh *svého života*.

I. věta: Volání osudu (hlavní motiv) do boje tohoto života. Náklonnost k umění v mém mládí; náklonnost pro romantiku, jak v hudbě tak i v lásce, v životě vůbec; nevýslovné toužení po něčem, co jsem nemohl vyslovit aneb určitě si představit,

a též výstraha quasi mého budoucího neštěstí: ; ten dlouho

znějící tón ve finale *atd.* povstal z tohoto počátku; jest to

ono osudné pískání nejvyšších tónů v uchu mém, které v r. 1874 mně oznamovalo mou hluchotu. Tuto malou hříčku jsem si dovolil proto, poněvadž byla pro mě tak *osudná*.

II. věta: *Quasi Polka* uvádí mne v upomínkách do veselého života mého mládí, jak mezi venkovany, tak v saloně ve vyšších kruzích (Trio, meno mosso, Des-dur), kde jsem skoro celá mladá léta trávil, jako komponista tanečních kusů mladý svět obsypával a sám co náruživý tanečník všude byl znám. Též líčí náklonnost k cestování; ve viole a později violino II do naznačeno: a la tromba — posthorn!

III. věta: Upomíná mně blahost první mé lásky k dívce, která později se stala mou věrnou ženou. Boj s nepříznivým osudem, konečně dosáhnutí cíle.

IV. věta: Poznání *národního* uvědomění v našem krásném umění, radost nad cestou již nalezenou v národním umění, šťastný úspěch na této cestě, až konečně zahvizdne v uchu mém strašně znějící vysoký tón (v quartettu vysoké E, ve skutečnosti to byl As-dur sextakord v 4. čárkované oktávě) co výstraha mého krutého osudu, mé nynější hluchoty, která mně *na vždy* uzavřela onu blaženost, slyšeti a kochati se v krásách našeho umění. *Podrobení se nezvratnému osudu*, který už v první větě co výstraha se ozval, s malinkým paprskem naděje na lepší budoucnost.“

Smetanův projev o formě prvního kvartetu je charakteristický, ale nelze jej naprosto bráti v tom smyslu, jako by zde nebylo vůbec dbáno vžitých tvarových sche-

mat cyklické skladby klasické, jak to ovšem v plné míře platí o mistrově kvartetu druhém. Naopak, právě v kvartetu „Z mého života“ se obě krajní věty dosti úzce přidržují základního schematu formy sonátové a obě střední věty zachovávají v podstatě trojdílnost souměrné formy rondové. Avšak právě zase v tom, jak zde dovedl Smetana zákonitou účelnost těchto forem spojití s vlastní prožitostí hudebního obsahu a s programním jeho smyslem, můžeme viděti jeden z dokladů tvůrčí jeho geniality. Jednotlivé věty díla mají pak tuto formu:

I. věta: Forma sonátová. Expositice (takt 1—118) s thematem hlavním (takt 4) a vedlejším (71); provedení, pracující výlučně s thematem hlavním (119—164); reprisa, vypouštějící úvodní nástup thematu hlavního (165—225); koda z obou themat (226—262).

II. věta: Trojdílná forma scherzová. První díl, přibližně souměrný (1—84), se dvěma hlavními thematickými myšlenkami v částech krajních (takt 1 a 9) a s vedlejším thematem uprostřed („solo quasi tromba“, takt 39); Trio (Meno vivo, 85—136); třetí díl (Piu allegro, takt 137—194), jenž je zkráceným opakováním dílu prvního; koda s citáty všech themat předcházejících (195—250).

III. věta: Kombinace formy rondové a sonátové, variačně budovaná ze zpěvného thematu základního (takt 7) a z odvozeného z něho thematu vedlejšího (takt 46).

IV. věta: Forma sonátová. Expositice (takt 1—73) s hlavním thematem o dvou myšlenkách (takt 1 a 9) a s thematem vedlejším (37); provedení, pracující s prvky obou themat (74—138); reprisa (139—222); koda (Meno presto, 223—285).

•

Kvartet „Z mého života“ následoval v Smetanově tvorbě po opeře „Hubička“, jejíž partitura byla dopsána dne 29. července a předehra 31. srpna r. 1876. Původní Smetanova partitura kvartetu je psána na 29 stranách velkého kvartu, z nichž 28 vlastní nakladatel Mojmír Urbánek, poslední 29. strana je ve sbírkách Musea Bedřicha Smetany v Praze (čís. inv. 21, sign. Tr. VII/20), v kterémžto museu jsou nyní uloženy také fotografické snímky prvních 28 stran (čís. inv. 7425, sign. Tr. XX/20). Rukopis má na první straně pouze nadpis *Quartett* a na konci poslední věty jediné datum 29. prosince 1876 s přípisem „v pátek ráno“. Kvartet vznikl tedy v době mezi 1. zářím a 29. prosincem 1876 jako první skladba, kterou Smetana napsal za svého trvalého pobytu v Jabkenicích. Ve svých osudech měl podivuhodný a dnes skoro neuvěřitelný začátek: někdejší pražská „Jednota pro komorní hudbu“, v níž vévodilo smyčcové kvarteto Antonína Bennewitze a pro kterou podle zprávy Josefa Srba-Debrnova Smetana tento kvartet vlastně psal, vrátila zadanější dílo jako neproveditelné, prý pro přílišnou obtížnost a pro spíše orchestrálnější než komorní sloh! Bezpodstatnost těchto výtek ukázalo pak ovšem hned první provedení kvartetu v koncertě Umělecké besedy v pražském Konviktě dne 29. břez-

na 1879, kdež jej zahráli Ferdinand Lachner, Jan Pelikán, Josef Krehan a Alois Neruda, vesměs členové orchestru českého Prozatímního divadla.

Ať již výkon těchto čtyř umělců byl jakkoliv práv Smetanovu dílu, měl nesporně úspěch a také důsledky, jež mu nelze zapomenouti. Bylo totiž jistě pod jeho dojmem, že firma Fr. A. Urbánek v Praze vydala po dalším roce kvartet tiskem, a toto vydání se opět zasloužilo o to, že dílo se pak velmi záhy objevilo na koncertních podiích zahraničních, a to s úspěchy, které daleko předstihly úspěch domácí. První z těchto zahraničních provedení bylo sice soukromé, ale pro Smetanu proto obzvlášť významné a radostné, že přítomný mu Franz Liszt poslal mu o něm do Prahy nadšeně znějící zprávu („Ihr prächtiges Quartett hat uns wahrhaft erfreut“). Bylo to ve Výmaru dne 15. května 1880 na večeru u baronky von Wegendorf, kde za přítomnosti velkovévody a jeho rodiny zahráli kvartet koncertní mistři Kömpel, Grützmacher, Nagel a Freiberg. Na podzim téhož roku došlo pak k provedení díla v Hamburku (13. listopadu v koncertě tamního Tonkünstlervereinu) a ve Vídni (kvartetní svazek Fr. Radnický, Aug. Siebert, Ant. Stecker a Děpold Kretschmann, jenž 14. prosince 1880 provedl dílo také v Praze), v roce 1881 bylo hráno opět ve Výmaru, tentokrát již veřejně, dále v Meiningen, Magdeburku a opět v Hamburku, 10. března téhož roku po prvé v Paříži kvartetem „de la Trompette“ (Rémy, Malbernac, Van Waefelghem, Delsart), v roce 1883 slyšela kvartet „Z mého života“ také Amerika (Boston), v roce 1884 Rusko (Moskva).

Oproti tomuto jistě nevšednímu úspěchu Smetanova prvního kvartetu v cizině u nás doma dlouho nedocházelo k plnému vědomí jeho krás a významu. Až když v začátku 90. let minulého století se díla ujalo mladé, hned v začátcích velmi úspěšné kvartetní sdružení z posluchačů Wihanovy komorní třídy na pražské konservatoři (v sestavě Karel Hoffmann, Josef Suk, Oskar Nedbal a Julius Junek provedlo kvartet po prvé dne 2. dubna 1891 v koncertě pražské Měšťanské besedy) a pod jménem České kvarteto (to již s Ottou Bergrem u violoncella) je s úspěchem v pravdě senačním prosadilo ve dvou prvních svých koncertech ve Vídni (19. a 24. ledna 1893 ve velkém sále Bösendorferově; po prvé vůbec je pod svým jménem hrálo na koncertě v Rychnově n. Kn. dne 13. listopadu 1892), byl položen bezpečný základ nejen k novému úspěšnému údobí kvartetu ve světě, ale především také k veliké a stále rostoucí jeho oblibě v srdcích českých.

Prvního vydání kvartetu „Z mého života“ se ujala, jak již pověděno, firma Fr. A. Urbánek v Praze. Vydala dílo současně v partituře velkého kvartu, v hlasech a v čtyřruční klavírní úpravě skladatelově, vše pěkným rytím a tiskem u firmy Engelmann a Mühlberg v Lipsku, a to v dubnu roku 1880 (nikoliv až 1890, jak se všeobecně uvádí podle chybného údaje v Teigeově seznamu „Skladby Smetanovy“). Po vídeňském úspěchu v podání Českého kvarteta r. 1892 byl o kvartet vzbuzen živý zájem i u nakladatelů německých a byla to tehdy lipská firma Petersova, které se podařilo odkoupiti od Urbánka právo na vydání kvartetu. Nové vlastní vydání

uskutečnila pak téhož roku 1892 sice z původních desek, ale jako „neu revidierte Ausgabe“, při čemž revise se zde omezila jen na opravy tiskových chyb (doplňky chybějících znamének posuvných a pod.). Nové důkladnější revisi, přinášející některé podstatné odchylky hlavně ve značkách frázovacích (smykových obloučcích), někde také dynamických, byla skladba podrobena pro druhé vydání hlasů v nákladu Petersově, v kteréžto úpravě byla pak nezměněně vydána také malá partitura ve sbírce Payne-Eulenburgové (č. 275) i později nově rytá partitura v obdobné sbírce Philharmonia (Wiener Philharmonischer Verlag, č. 357), ozdobená Smetanovou podobiznou z r. 1880 a opatřena čtyřjazyčnou předmluvou Dr. Ernsta Rychnovského (německou, anglickou, francouzskou a českou).

Pro nové vydání kvartetu ve „Sbírce kapesních partitur“ se Hudební matice Umělecké besedy rozhodla začátkem r. 1943. Ježto původní rukopisná partitura díla byla tehdy ještě neznámá (smetanovský badatel Mirko Očadlík ji objevil až v roce 1944), omezila se revise na podrobné srovnání všech jeho dosavadních vydání, a to i mezi partiturou a hlasy jedné a téže edice, nemluvic o četných chybách tiskových. Za základ nového vydání vzala pak Urbánkovu tištěnou partituru z r. 1880, poněvadž byla vydána ještě za Smetanova života a skladatelem také nepochybně prohlédnuta. Byly v ní ovšem opraveny tiskové omyly a z pozdější smykové revise ve vydání Petersově, jež je při hraní kvartetu všeobecně respektována jako nástrojově nejvhodnější (počínajíc Českým kvartetem hrají podle ní všechna naše kvartetní sdružení), byly do nového vydání pojaty ony odchylky ve smykových obloučcích, které neporušují obraz frázování skladatelova.

V této redakci byla tehdy partitura kvartetu také již vyryta na desky. Ježto však dříve, než při tehdejších pomalém pracovním tempu v tiskárnách mohlo býti přikročeno k vlastnímu tisku, došlo zatím k objevu původní rukopisné partitury Smetanovy, bylo s tiskovými pracemi posečkáno a partitura kvartetu podrobena další revisi podrobným srovnáním s originálem (bylo vydavatelé umožněno laskavostí ředitele Smetanova musea Alfonse Waisara). Je tedy nyní předkládána veřejnosti jako vydání kritické, při čemž na případné odchylky Urbánkova prvního vydání od Smetanova rukopisu, jakož i na místa, v nichž z technických důvodů byly již ponechány smykové obloučky z vydání Petersova, je upozorněno v „Doplňku k vydavatelským poznámkám“, připojeném k partituře za její poslední stranou (str. 57 a d.).

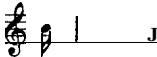
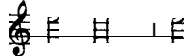
BEDŘICH SMETANĀ

asi z doby vzniku kvartetu „Z mého života“.

(Original v majetku Musea Bedřicha Smetany. — Foto J. Mulač, Praha).

БЕДРЖИХ СМЕТАНА (2. III. 1842—12. V. 1884) отобразил в двух смычковых квартетах пережитое им от ранних лет и почти до последних дней. Первый квартет названный им „Из моей жизни” написан непосредственно после оперы „Поцелуй” (от **сентября** до 29 декабря **1876** г.) уже тогда когда Сметана окончательно оглох. Программу квартета автор наметил **так**:

„*I. часть*: Зов судьбы (главный мотив) к бою в жизни. Склонность к искусству в **молодости**; склонность к романтике, как в музыке, в любви, так и в жизни вообще, невыразимое страстное желание чего то, чего я не мог ни высказать, ни определенно представить, а так же quasi предостережение моего

будущаго несчастья: тот непрестанно звучащий в финале тон выросшил из **этого**; **т—е** тот роковой свист наивысших тонов в моем ухе, который предвещал в **1874** году мою глухоту. Эту маленькую игрушку (как выразился Сметана) я себе позволил потому что это было для меня **роковым**.

II. часть: Quasi Polka приводит меня к воспоминаниям веселой жизни моей молодости, как среди деревенского общества, так и в салонах высших кругов (Trio, Meno **mosso**, Des-dur), где я провел почти все годы моей молодости, и где, как молодой композитор засыпал молодежь своими танцами и славился как страстный танцор. Рисуетса здесь так же и моя склонность к **путешествиям**; в альте а позже у II. скрипки **отмечено**; а la tromba — почтовый **рожок**!

III. часть: Напоминает мне блаженство первой любви моей к девушке которая потом стала мне верной женой. Бой с неблагоприятной судьбой и наконец достижение цели.

IV. часть: Познание **национального** самосознания в нашем прекрасном искусстве, радость над путем уже найденным мною в национальном искусстве, счастливые успехи на этом пути, пока наконец не зазвенит в моем ухе страшно звучащий высокий тон (в квартете высокое ми, в действительности же это был ля мажорный секстаккорд четвертой октавы), как предостережение моей жестокий судьбы, моей нынешней глухоты, **которая на всегда** лишила меня блаженства слышать и наслаждаться красотой нашего искусства. **Покорность нумолимоуроку**, предостережение котораго прозвучало уже в первой части, с маленьким лучом надежды на лучшее будущее."

Квартет „Из моей жизни” впервые был исполнен на концерте общества „**Umělecká beseda**” в Праге 29. III. 1879. г. Исполняли члены чешскаго временнаго театра Ф. Лахнер, Я. Пеликан, И. **Креган** и Л. Неруда. Первое издание квартета вышло в **1880** г. у **Ф. А. Урбанека** в Праге. **Настолщее** издание проверено по оригинальной партитуре Сметаны.

DOPLNĚK K VYDAVATELSKÉ PŘEDMLUVĚ.

Ze srovnání této nově tištěné partitury Smetanova prvního kvartetu s rukopisnou partiturou skladatelovou (zkratka Rkp.), s dosavadními vydáními díla a hlavně s autorisovaným Urbánkovým vydáním z r. 1880 (zkratka Urb.) vyplývá:

Věta I.

- Takt 1. Všechna dosavadní vydání měla na začátku předpis taktu čtyřčtvrtního, kdežto v Rkp. je označení *allabreve* (♩), jak to odpovídá pohybové povaze věty.
- Takt 20. Rkp. i Urb. ve viole místo *f* má *sf*. Zde upraveno podle taktu 4 jak to již učinila vydání Petersova.
- Takt 28. Zde i všady jinde v kvartetu značka *rfz* je v Rkp. psána *rin fz*.
- Takt 30. Violoncello má v Rkp. poslední dvě noty spojeny obloučkem, u Urb. nikoli.
- Takt 37. Značka *sf* podle Urb. Rkp. má vesměs *sf*.
- Takt 58. Viola má v Rkp. na druhou půlovou notu akcent, u Urb. nikoli.
- Takt 76—90. Obloučky v I. a II. houslích upraveny zde podle Rkp.
- Takt 96. Oblouček pod posledními dvěma notami ve violoncelle má podle II. houslí Urb. V Rkp. chybí.
- Takt 98. Oblouček ve violoncelle má jen Rkp., u Urb. a v ostatních vydáních chybí.
- Takt 109. Violoncello nemá v Rkp. oblouček. Zde přidán podle Urb. v období s ostatními nástroji.
- Takt 110. *Rit.* je v Rkp. označeno u všech nástrojů.
- Takt 112. Označení *meno allegro* je v Rkp. i Urb. nad tímto taktem. Všechna ostatní vydání mají je již nad taktem *lll*.
- Takt 150. Rkp. má v II. houslích třetí oblouček protažen až k notě *f* ve 4. čtvrti a další oblouček od *fis* až k notě *a* v taktu 151. Zde ponecháno podle Urb.
- Takt 163—164. Zde ponechány stakatové tečky podle vydání Petersova. V Rkp. jsou nejen všechny hlasy bez stakat, ale naopak oboje housle mají frázovací obloučky shodně s takty předcházejícími. Tyto obloučky nejsou však v Urb.
- Takt 188. Oblouček ve violoncelle má pouze Urb., nikoli Rkp.
- Takt 207. Revidovaná partitura Petersova má poslední notu *gis* v prvních

houslích spojenu ligaturovým obloučkem s prvním *gis* v taktu následujícím. Zde vypuštěno podle Rkp. a Urb.

- Takt 216. Zde v období s taktém 110 mělo by být *rit.* Nemá je však Rkp. ani Urb.
- Takt 218. Obdobně s taktém 112 označení *meno allegro* podle Rkp. i Urb. nad tímto taktém, kdežto ostatní vydání mají je už nad 217. Violoncello nemá v Rkp. žádné znaménko silové. Zde ponecháno podle Urb.
- Takt 224. Obloučky v II. houslích a ve viole má Urb., nikoli Rkp.
- Takt 226. Označení *a tempo* je v Rkp. u všech nástrojů.
- Takt 242. Označení *a tempo* má Rkp. i Urb. pouze u violoncellového partu.

U všech osmičkových pasáží v následujících taktách má Rkp. i Urb. obloučky vždy jen přes polovinu taktu: 59–62, 73, 85–86, 91–96, 121–136, 171–174, 186, 193–194, 199–202, 226–233, 244–249, 257–259.

Věta II.

- Takt 46. Viola má v Rkp. všechny tři noty spojeny obloučkem. U Urb. oblouček chybí, v dalších vydáních jsou místo něho akcenty na každé notě.
- Takt 85. Viola má v Rkp. na prázdné osnově pod violoncellem tužkou naznačenu snazší úpravu (*piu facile*) s vynecháním spodních not ve dvojhmatech.
- Takt 89.—99. V Rkp. jsou k notám I. a II. houslí připsány tužkou malé uzávorkované noty snazší úpravy (*piu facile*). Zde tištěno malými typy.
- Takt 133 a 135. Obloučky nad triolovými frázemi I. houslí má pouze Urb., Rkp. nikoli. Petersovo vydání má místo obloučků tenutové značky nad každou notou.
- Takt 153.—154. V Rkp. i Urb. má viola notu *g* s *f* spojeny obloučkem. Zde vypuštěn v období k taktu 9–10, 13–14 a pod., kde není oblouček ani v Rkp. ani u Urb.
- Takt 165. Zesilovací značka není v II. houslích ani v Rkp. ani u Urb. Zde ponecháno podle obdoby v taktu 161, jako to mají tisky posmrtné.

Věta III.

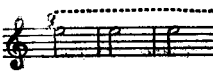
- Takt 6. Značka *rit.* u Urb. chybí.
- Takt 14. Rkp. má ve všech nástrojích na konci taktu zesilovací znaménka, která u Urb. a v ostatních tiscích chybí.

- Takt 18. První velký oblouček v II. houslích nemá Rkp. ani Urb. Ligaturový oblouček ve viole uprostřed taktu má pouze Urb., v Rkp. chybí.
- Takt 25 a 26. O prvním velkém obloučku platí totéž, co při taktu 18.
- Takt 29. Poslední ligaturový oblouček ve viole má Rkp., u Urb. chybí.
- Takt 35—41. Stakatové tečky v I. houslích podle vydání Petersova; nemá je ani Rkp. ani Urb.
- Takt 54. Oba obloučky v I. houslích v Rkp. chybí, má je však Urb.
- Takt 58—59, 69, 71, 74, 75. Rkp. i Urb. mají v I. houslích obloučky pod každou osminou.
- Věta IV.*
- Takt 13—23. Rkp. má vesměs místo *rf* značky *sfz*. Zde ponecháno podle značek u Urb.
- Takt 26, 28, 30, 32. V Rkp. jsou obloučky vždy jen přes skupinu tří posledních not. Zde ponecháno podle Urb.
- Takt 40. Rkp. má zde i na všech obdobných místech místo značky *arco* zkratku *c. a.*
- Takt 77—115. Všude, kde je zde *fz* má Rkp. *sfz*.
- Takt 108. Oblouček ve violoncelle má pouze Urb., v Rkp. chybí.
- Takt 193—194. II. housle mají v Rkp. oblouček pouze na 1. čtvrt taktu 193., Urb. nemá ani ten. Zde upraveno podle partu violy.
- Takt 215. Violoncello má v Rkp. ještě tento takt spojen ligaturovým obloučkem s taktem 216, Urb. už nikoli.
- Takt 274—282. Violoncello a viola mají u triolových figur v Rkp. i Urb. obloučky na každou čtvrt.

The quartet "From My Life" is the first part of Smetanas intimate life-recallings, expressed by two chamber compositions for a string quartet. B. Smetana composed it when he was already deaf and put into it all the events of his life concerned with his feelings. In letters written to his friends, he expressed himself about his quartet as follows:

I. part: The call of fate (the main motive) into the life-struggle. The love of art in my youth; inclination to romanticism, in music as well as in love and life in general; an inexpressible yearning for something, that I could neither express or make a definite picture of it in my mind, and also a warning concerning my future

misfortune: that is where the long sounding tone in the finale

originated; it is that fateful ringing of the highest tones in my year which told me of my coming deafness in 1874. I allowed myself to put this in as it was so fateful for me.

II. part: Quasi Polka takes me in memories back to the merry time of my youth, among the country people as well as among the people in the higher circles. (Trio, meno mosso, D-flat) where I spent practically my whole youth, as a component of pieces for dancing and was myself well known as an enthusiastic dancer. He also describes his love of travelling: in viola and later violino II do marked: a la tromba-posthorn!

III. part: Reminds me of the beauty of my first love to the girl, who later on became my faithful wife. The struggle with the unfavourable fate, the final reaching of my goal.

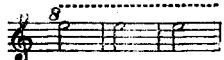
IV. part. The recognition of national realisation in our beautiful art, the pleasure derived from the already found way to national art the happy success along this way, until a terribly sounding high tone starts ringing in my ear (in the quartet a high E, in reality it was A-flat sextacord in 4. stroke octave) as warning of my cruel fate, my present deafness that has for ever taken away the happiness from me of hearing and deriving pleasure from the beauties of our art. Submitting to the incontestable fate, which occurred already in the first part as a warning, with a very small hope for a better future."

The quartet "From My Life" was first played at the concerts of the Artists Society in Prague on the 29th of March 1879 by members of the orchestra of the Czech Temporary Theatre: Ferdinand Lachner, Jan Pelikán, Josef Krehan and Alois Neruda. This work was first published by Fr. A. Urbánek in Praha in 1880. Today's edition has been revised after Smetanas original score.

Le quator „De ma vie“ forme la première partie du souvenir intime de la vie de Smetana, exprimée par deux compositions de musique de chambre pour quatuor à cordes. B. Smetana l'a composé déjà à l'époque de sa surdité complète et il y a mis tous les événements de sa vie sentimentale. Dans les lettres qu'il écrivait à ses amis à propos de son quatuor il s'est exprimé ainsi:

Ière partie: Appel du destin (motif principal) pour la lutte de cette vie. Inclination pour les arts dans ma jeunesse; inclination pour le romanesque, aussi bien dans la musique, que dans l'amour et dans ma vie général; désir inexprimable de quelque chose que je ne pouvais exprimer ou me représenter clairement, et aussi un avertis-

ssement de mon quasi malheur futur: ; ce ton qui se prolonge

dans le finale émane de ce commencement; *atd.* c'est ce

sifflement fatidique des tons les plus aigus dans mon oreille, qui en 1874 m'annonçaient ma surdité. Ce petit jeu, je me le permis parce qu'il était si fatal pour moi,

IIème partie: La quasi Polka évoque dans mes souvenirs les joyeuses années de ma jeunesse, vécue tant parmi les paysans, que dans les salons de la haute société (Trio, *meno mosso*, Ré bémol majeur) où j'ai passé presque toutes mes jeunes années, et comme compositeur de musique de danse comblais la jeunesse, j'étais connu partout comme danseur passionné. Elle décrit aussi mon goût des voyages; pour l'alto et plus tard pour le second violon c'est marqué par: a la tromba — posthorn!

IIIème partie: Celle-ci me rappelle le bonheur de mon premier amour pour une jeune fille qui, plus tard, devint ma fidèle épouse. Lutte contre un destin défavorable et enfin atteinte de mon but.

IVème partie: Découverte du sentiment national dans nos beaux arts, joie d'avoir trouvé enfin la bonne route dans notre art national, heureux succès dans cette voie, puis à la fin, l'horrible sifflement d'un ton aigu se fait entendre dans mon oreille (dans le quatuor c'est un Mi aigu, en réalité c'était un sixtaccord en La bémol dans une octave au dessus de la portée) comme un avertissement de mon cruel destin, ma surdité actuelle, qui m'a pour toujours privé du bonheur de pouvoir entendre et de me délecter à la beauté de notre art. Soumission au destin irrémédiable, qui se fit entendre comme un avertissement dès la première partie, avec un mince rayon d'espérance en un avenir meilleur.“

Le quator „De ma vie“ fut exécuté pour la première fois aux concerts du Cercle Artistique à Prague le 29 Mars 1879 par les membres de l'orchestre du Théâtre provisoire tchèque, MM. Ferdinand Lachner, Jan Pelikán, Josef Krehan et Alois Neruda. Cette oeuvre a paru pour la première fois en 1880 chez Fr. A. Urbánek à Prague. L'édition actuelle a été revue d'après la partition originale de Smetana.